

сѣче листници. Следъ малко земята се покри съ отсѣчени зелени клончета. На дърветата останаха само кжси голи клоне, които стърчиха, като протегнати кѣмъ небето ржце.

Бащата окастри така много дървета. Като се умори, слѣзе и седна подъ едно високо дърво да отпочине. Той сви цигара и запуши. Бочо дойде при него. Като допуши цигарата, татко му каза:

— Бочо, остава ни още ей това дърво. Него ще окастрия съвсемъ гладко, а върха му ще оставя цѣлъ, за да израстне право нагоре.

Бащата стана, качи се и почна да кастри дървото. Бочо го гледаше отдолу. Но по едно време той видѣ, че татко му се предметна и момчето не разбра какво стана. Забеляза само, че бравата блесна на слънцето и по-

летѣ надолу, а татко му увисна на по-долния отсѣченъ клонъ. При падането широкиятъ му поясъ се закачи на клона. Поясътъ взе да се развива, но Бочовия татко улови краищата му, привърза ги и остана да виси така високо надъ земята. Не можеше да си помогне нито съ ржцетѣ, нито съ краката. Нададе викъ за помощъ.

Горкото момче се разтрепера отъ страхъ. Какво да прави? Какъ да помогне на баща си? Бравата при падането бѣше се забила въ калната прѣстъ, обърната съ остро нагоре и точно подъ баща му. Ако той се откъснѣше, щѣше да падне право върху острата бравда.

— Бочо, Бочо, махни бравдата! — завика баща му отгоре.

Детето се спустина и я измъкна.

